

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Ing. J. R.**
bytem X
zastoupeného JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem,
sídlem Starobranská 327/4, Šumperk

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. MZE-56861/2022-14141

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) č. j. SZIF/2022/0521133, ze dne 5. 8. 2022, jímž byla žalobci zamítnuta žádost žalobce o Jednotnou platbu na plochu za zemědělskou půdu pro rok 2015.
2. Z rozhodnutí SZIF vyplývá, že se jednalo o zamítnutí žádosti žalobce o Jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy pro rok 2015 podle nařízení vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně některých souvisejících nařízení vlády, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády“). Důvodem zamítnutí této žádosti byl zjištěný nesoulad mezi plochou zemědělsky obhospodařované půdy uvedené v žádosti žalobce a plochou zjištěnou v rámci kontrol provedených ze strany SZIF (kontrolou na místě a administrativní kontrolou). Bylo zjištěno, že na celkem 106,31 ha, které žalobce uvedl v žádosti, nebyly splněny podmínky pro poskytnutí dotace. Celková zjištěná plocha tak činila v případě žalobce 40,35 ha, v jednotné žádosti však žalobce deklaroval plochu 146,66 ha. Zjištěný rozdíl tak činil více než 50% zjištěné plochy. Proto SZIF postupoval v souladu s čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014 ze dne 11. března 2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém a o podmínky pro zamítnutí nebo odnětí plateb a správní sankce uplatňované na přímé platby, podporu na rozvoj venkova a podmíněnost, a žádost žalobce o Jednotnou platbu na plochu pro rok 2015 zamítl. Žalobce se proti rozhodnutí SZIF odvolal. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č.j. MZE- 56861/2022-14141 (dále též „napadené rozhodnutí“) bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí SZIF potvrzeno.

II. Žaloba

3. Žalobce jako první žalobní bod namítl, že skutková zjištění žalovaného nejsou úplná a přezkoumatelná. Žalovaný se omezil na porovnání údajů LPIS s údaji žalobce deklarovanými v jeho dotační žádosti a nezabýval se dalšími souvisejícími skutečnostmi. Nepovažoval za relevantní vysvětlení žalobce, proč deklaroval i díly půdních bloků, které byly v době podání dotační žádosti v LPIS buď zcela nebo zčásti evidovány ve prospěch MUDr. M. R. jako uživatelky. Zápis do LPIS totiž nemá povahu správního rozhodnutí, která je nadána právní mocí a tím i právní závazností, představuje evidenci vedenou jako podklad usnadňující vyřizování dotačních žádostí, její závaznost však není absolutní a nezávislá na objektivní realitě a není s ní spojena presumpce správnosti. Žalobce ve svém odvolání vycházel zejména z požadavků Městského soudu v Praze na řádné vedení evidence půdy formulované v odstavcích 61. – 94. odůvodnění jeho rozsudku ze dne 25. 11. 2020, č.j. 10 A 17/2020-71. Žalobce měl a nadále má za to, že v případech, kdy je evidence půdy zjevně vedena v rozporu s objektivní skutečností, má správní orgán právo učinit vlastní závěry odlišné od údajů evidence LPIS.
4. Druhý žalobní bod vytýká žalovanému, že ačkoliv na danou věc důsledně aplikoval ustanovení § 7 odst. 2 nařízení vlády č. 50/2015 Sb., omezil se jen na jednu ze dvou podmínek pro poskytnutí platby na plochu zemědělské půdy – evidování zemědělské půdy na žadatele (§ 7 odst. 2 písm. b)), opomenul však podmínku podle § 7 odst. 2, písm. c), tedy že příslušná

plocha zemědělské půdy musí být žadatelem zemědělsky obhospodařována. Byl to ale žalobce a nikoli v evidenci nezákonně vedená MUDr. M. R., kdo celou v dotační žádosti deklarovanou plochu zemědělsky obhospodařoval. Již v důsledku nesplnění této zákonné podmínky je MUDr. M. R. vyloučena z možnosti pobírat dotace na plochu zemědělské půdy. Tato zákonná podmínka je totiž prioritní, protože naplňuje vlastní smysl zemědělských dotací – tedy poskytnout podporu tomu, kdo na zemědělské půdě reálně hospodáři. Jestliže je takto v evidenci LPIS zapsaná osoba vyloučena z možnosti pobírat dotace, měl to žalovaný při svém rozhodování vzít v úvahu a požadovanou platbu na plochu zemědělské půdy žalobci přiznat. Faktem je, že na základě v řízení shromážděných podkladů to učinit nemohl, protože k otázce faktického užívání předmětných pozemků ani žalovaný, ale zejména v předchozí fázi řízení ani SZIF, žádné důkazní řízení nevedl, což je nutno považovat za vadu řízení.

5. V rámci třetího žalobního bodu žalobce uvádí, že nepovažuje za zákonné ani ukládání sankcí za to, že žadateli není uznána celá deklarovaná plocha za způsobilou pro poskytnutí platby na plochu. Žalobce tvrdí, že žádnou právní povinnost neporušil, protože je jeho ústavním právem žádat stát o cokoli, o čem se domnívá, že na to má právo. I kdyby snad domnělé právo neměl, nemůže být pouhou žádost trestán. Trestat je možné jen na základě zákona, nikoli na základě nařízení vlády články 4 odst. 1 a 39 Listiny).
6. V čtvrtém žalobním bodu žalobce poukazuje na to, že napadené rozhodnutí je předčasné, neboť žalovaný stejně jako SZIF měl vzít v úvahu probíhající řízení o správní žalobě žalobce ze dne 20. 8. 2021 vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 93/2021, ve kterém je řešena právní otázka, kdo měl být u 13 DPB, které jsou předmětem dotační žádosti žalobce veden v evidenci půdy jako jejich uživatel, představující pro toto řízení otázku předběžnou. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán měl přerušit svoje řízení do doby pravomocného skončení souvisejícího soudního řízení, i když k tomu nebyl přímo povinen. Je totiž veřejným zájmem, aby nebyla předčasně vydávána věcně nesprávná rozhodnutí, byť by byla teoreticky možná jejich následná náprava cestou obnovy řízení, jak odkazuje žalovaný.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkázal zejména na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, k **první** žalobní námitce uvedl, že splnění dotační podmínky evidence jednotlivých dílů půdních bloků (dále též „DPB“) na žadatele v LPIS po celé kontrolní období dle § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády je nutné ověřit právě na základě údajů vedených v LPIS a podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, je při rozhodování o splnění dotačních podmínek příslušný orgán - tj. SZIF povinen z údajů vedených v LPIS vycházet, a pro poskytnutí jednotné platby na plochu je povinnost mít deklarované díly půdních bloků evidované na své jméno v LPIS stanovena v § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády. Podle tohoto ustanovení SZIF poskytne žadateli jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy, která je evidována v evidenci využití půdy na žadatele nejméně ode dne doručení žádosti do 31. srpna příslušného kalendářního roku. Žalobcův názor, že v případech, kdy je evidence LPIS „zjevně vedena v rozporu s objektivní skutečností“, má správní orgán právo učinit vlastní závěry odlišné od údajů v LPIS, je dle žalovaného pouze jeho subjektivním zhodnocením. Žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů (viz. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 2/2008 55 ze dne 21. října 2008, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 36/2011–28 ze dne 8. 9. 2011, rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 95/2014–42 ze dne 1. října 2014, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 242/2022–40, ze dne 7. 3. 2023, ve věci žalobce týkající se evidence LPIS, a dále např. rozsudky ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 As 261/2018–58,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020-30, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 68/2020-27, ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 342/2019-32, či ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021-31).

8. Ve vztahu ke druhé námitce žaloby žalovaný konstatuje, že podmínky podle § 7 odst. 2 písm. a) až d) nařízení vlády musejí být splněny současně. Jestliže žalobce tedy nesplnil jednu z těchto podmínek [v případě žalobce konkrétně podmínku uvedenou pod písmenem b)], nelze na předmětné DPB platbu poskytnout, ačkoli by ostatní podmínky (hypoteticky) splněny byly.
9. K námitce třetí, týkající se žalobcem tvrzené nezákonnosti uložené sankce, žalovaný v první řadě konstatuje, že „sankce“ ve výši rozdílu mezi deklarovanou a zjištěnou plochou byla žalobci stanovena na základě přímo aplikovatelného předpisu EU, konkrétně čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, v platném znění, nikoli na základě nařízení vlády, jak žalobce mylně uvádí, nejedná se o typickou sankci, ale o specifický prostředek k zajištění dodržování podmínek pro poskytování evropských dotací, kdy sankce vzniká po určité míře porušení (stanovené procentním podílem) podmínek způsobilosti.
10. K čtvrté žalobní námitce žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, které se s touto námitkou již vypořádalo (strana 8 napadeného rozhodnutí).

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední.
12. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, když žalobce se přes výzvu soudu nevyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání (jeho souhlas se tak podle citovaného ustanovení presumuje) a žalovaný s rozhodnutím ve věci bez jednání výslovně souhlasil.
13. Městský soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Judikatura správních soudů setrvale vykládá, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být však vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Pro dílčí pochybení v odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, kdy je také třeba vzít v potaz, že správní řízení tvoří jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. Nepřezkoumatelnost ve výše uvedeném smyslu městský soud u žalovaného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění žalovaného vyplývají sice stručné, leč srozumitelné úvahy, na základě kterých žalovaný vyhodnotil skutkové okolnosti případu, které jsou ostatně mezi účastníky nesporné, žalovaný dostatečně na nesporný skutkový podklad (předmětné DPB nejsou v evidenci LPIS evidovány na žalobce) aplikoval rozhodnou právní úpravu. Tyto úvahy jsou pro městský soud, jak bude níže vyloženo, dostatečně srozumitelné tak, aby byl schopen přezkoumat jejich věcnou správnost a zákonnost. Se žalobním bodem, v němž žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalovaného a potažmo i prvostupňového rozhodnutí, se tedy městský soud neztotožnil.
15. V projednávané věci, jak plyne z obsahu žaloby, žalobce především činí sporným výklad žalovaného, podle kterého na žalobce neevidované DPB v evidenci LPIS mají být přesto způsobilé k poskytnutí dotace a žalovaný potažmo Fond si měl tento nedostatek evidence posoudit podle toho kdo předmětné DPB skutečně obhospodařuje.
16. Ze správního spisu vedeného žalovaným k projednávané věci vyplývá, že žalobce podal žádost o poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro rok 2015 podle nařízení vlády na zemědělskou půdu o celkové výměře 146,66 ha.
17. Žalobce požádal dne 27. 5. 2015 o poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy na celkovou výměru 146,66 ha.
18. Z obsahu rozhodnutí žalovaného vyplývá, že po podání žádosti SZIF provedl u žalobce ve dnech 17. 8. – 25. 8. 2015 kontrolu na místě samém č. 1248/600/27/2015, při níž bylo zjištěno, že část deklarovaných dílů půdních bloků nebyla zemědělsky obhospodařována. Žalobce tak nesplnil **podmínku stanovenou v § 7 odst. 2 písm. c) nařízení vlády**, podle které se jednotná platba na plochu poskytne na půdu, která je žadatelem zemědělsky obhospodařována v příslušném kalendářním roce po celou dobu, po kterou je evidována na žadatele v evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů (dále jen „LPIS“). Takto dotčená výměra proto nemohla být započtena do plochy zjištěné.
19. Dále pak administrativní kontrolou žádosti, provedenou dne 9. 3. 2016, SZIF dále zjistil, že část DPB nebyla nejméně ode dne doručení žádosti do 31. srpna 2015 vedena v LPIS na jméno žalobce. Tím žalobce nesplnil **podmínku uvedenou v ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády** a takto dotčená výměra proto rovněž nemohla být započtena do plochy zjištěné.
20. Na základě výše uvedených zjištění tak vznikl rozdíl mezi plochou deklarovanou a zjištěnou, který činil celkem 124,55 ha, tj. více než 50 % zjištěné plochy. Proto SZIF postupoval podle čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, v platném znění (dále jen „nařízení Komise“), a rozhodnutím spis. zn. 15/F1D/662/028413-S_O01_P01, č. j. SZIF/2022/0521133 ze dne 5. 8. 2022 žádost o poskytnutí jednotné platby na plochu pro rok 2015 zamítl. V rozhodnutí je dále uvedeno, že částka, která odpovídá rozdílu mezi deklarovanou plochou a plochou zjištěnou, tj. 376.753,08 Kč, bude žalobci jednou stržena z poskytovaných plateb, na které bude mít odvolatel nárok v následujících třech letech. Výše sankce byla vypočtena: 146,66 ha (deklarovaná plocha) – 0,33 ha (neobhospodařovaná plocha) – 20,73 ha (deklarované DPB, které nebyly vedené v LPIS na odvolatele) – 85,25 ha (celková výměra částí deklarovaných DPB, které nebyly vedeny v LPIS na odvolatele) = **40,35 ha zjištěné plochy**. Rozdíl mezi plochou deklarovanou a zjištěnou = 146,66 ha – 40,35 ha = **106,31 ha, tj. 263,47 % zjištěné plochy**. Konečná výše sankce se vypočte: 106,31 ha x 3 543,91 Kč (sazba pro rok 2015) = **376.753,07 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

21. Vypočet se řídí ustanovením čl. 19 odst. 2 nařízení Komise, pokud je v případě skupiny plodin podle čl. 17 odst. 1 plocha ohlášená pro účely jakéhokoli režimu nebo opatření podpory na plochu vyšší než plocha zjištěná podle článku 18 a pokud rozdíl přesahuje 50 %, nelze na danou skupinu plodin podporu na plochu poskytnout. Příjemce musí navíc uhradit další sankci rovnající se výši podpory, která odpovídá rozdílu mezi ohlášenou plochou a plochou zjištěnou podle článku 18.
22. V rámci první žalobní námitky žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který se při vyloučení části neevidovaných DPB z nároku omezil na porovnání údajů LPIS s údaji žalobce deklarovanými v jeho dotační žádosti a nezabýval se dalšími souvisejícími skutečnostmi. Nepovažoval za relevantní vysvětlení žalobce, proč deklaroval i díly půdních bloků, které byly v době podání dotační žádosti v LPIS buď zcela nebo zčásti evidovány ve prospěch MUDr. M. R. jako uživatelské. Zápis do LPIS dle žalobce je potřebné chápat pouze jako podklad usnadňující vyřizování dotačních žádostí, její závaznost však není absolutní, v případě rozporu má správní orgán právo učinit vlastní závěry odlišné od údajů evidence LPIS.
23. Soud nemohl přisvědčit tomuto názoru žalobce, neboť je v rozporu jak se zněním § 7 odst. 2 písm. b nařízení vlády a podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, tak s konstantní judikaturou správních soudů vztahující se v této otázce.
24. Podle § 7 odst. 2 nařízení vlády
Fond poskytne žadateli jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy, která je
a) evidována v evidenci využití půdy a splňuje podmínky k poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy podle předpisu Evropské unie7),
b) evidována v evidenci využití půdy na žadatele nejméně ode dne doručení žádosti Fondu do 31. srpna příslušného kalendářního roku,
c) žadatelem zemědělsky obhospodařována v příslušném kalendářním roce po celou dobu, po kterou je evidována v evidenci využití půdy na žadatele, a
d) udržována v souladu s pravidly podmíněnosti uvedenými v přílohách č. 1 až 4 k nařízení vlády č. 48/2017 Sb. po celý kalendářní rok.
25. Podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona č. 252/1997, „Jestliže se dotace poskytuje, případně podmínka jejího poskytnutí se vztahuje a) na zemědělskou půdu, popřípadě na zalesněnou půdu, která byla v evidenci půdy podle § 3a vedena jako zemědělsky obhospodařovaná půda se zemědělskou kulturou stanovenou nařízením vlády podle § 3i, při rozhodování o poskytnutí dotace vychází příslušný orgán z evidence využití půdy vedené podle tohoto zákona, přičemž nepřiblíží k údajům o výměře parcel a druhu pozemků vedených podle zvláštního právního předpisu,19)“
26. Pro udělení dotace je splnění dotační podmínky evidence jednotlivých dílů půdních bloků na žadatele v LPIS po celé kontrolní období dle § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády je nutné ověřit právě na základě údajů vedených v LPIS.
27. V ust. § 3 odst. 5 písm. a) zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, se uvádí, že při rozhodování o splnění dotačních podmínek „vychází příslušný orgán“. Z této formulace vyplývá, že správní orgán musí vycházet. V případě, který prosazuje žalobce by musela být použita formulace „může vycházet“, pouze tehdy by správní orgán měl prostor ke správní úvaze. Vzhledem k jednoznačnému znění tohoto ustanovení je správní orgán povinen z evidence LPIS vycházet, a proto soud nemohl přisvědčit názoru žalobce, že správní orgán měl

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zkoumat důvody, pro které v evidenci LPIS žalobce uveden nebyl, a zohledňovat „další související skutečnosti“.

28. Shrnutí, SZIF je povinen z údajů vedených v LPIS vycházet, a pro poskytnutí jednotné platby na plochu je povinnost mít deklarované díly půdních bloků evidované na své jméno v LPIS stanovena v § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády. Z tohoto ustanovení vyplývá, že SZIF poskytne žadateli jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy, která je evidována v evidenci využití půdy na žadatele nejméně ode dne doručení žádosti do 31. srpna příslušného kalendářního roku.
29. Žalobcův názor, že v případech, kdy je evidence LPIS „zjevně vedena v rozporu s objektivní skutečností“, má správní orgán právo učinit vlastní závěry odlišné od údajů v LPIS, je tak v rozporu s uvedenými právními předpisy.
30. Žalovaný případně odkázal na relevantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud se ve vztahu k této otázce vyjádřil např. rozsudkem č. j. 2 As 2/2008 55 ze dne 21. října 2008 a uvedl v něm, že pro rozhodování žalovaného „jsou relevantní jen údaje uvedené v LPIS, nikoliv faktický stav užívání dílů půdních bloků. Jiný výklad by byl v rozporu s § 3 odst. 4 a § 3a odst. 1 a 2 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství.“ Dále z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu lze citovat: „Vzhledem k tomu, že žalovaný není orgánem povoláním k řešení soukromoprávních sporů, jen obtížně by v kolizních případech mohl závazně určit, kterému žadateli faktické užívání půdního bloku svědčí.“ Shodný právní závěr zastává i konstantní judikatura jak Nejvyššího správního soudu, tak i soudů nižších instancí (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 36/2011–28 ze dne 8. 9. 2011, rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 95/2014–42 ze dne 1. října 2014).
31. Pokud jde o řízení o aktualizaci evidence půdy, ve věcech žalobce, tato byla řádně ukončena, a to včetně posouzení ministerstvem a rozhodnutím o námitkách žalobce jako účastníka těchto řízení. SZIF i ministerstvo si „učinily vlastní závěry“ o správnosti údajů vedených v LPIS, v té souvislosti žalovaný oprávněně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 242/2022–40, ze dne 7. 3. 2023, ve věci žalobce týkající se evidence LPIS, a dále např. rozsudky ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 As 261/2018–58, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 69/2020–30, ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 68/2020–27, ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 342/2019–32, či ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021–31).“.
32. K druhé žalobní námitce soud poukazuje na vše citované znění ust. § 7 odst. 2 písm. a) až d) nařízení vlády, z něhož vyplývá, že podmínky písm. a) až d) musejí být splněny současně. Jestliže žalobce tedy nesplnil jednu z těchto podmínek [v případě žalobce konkrétně podmínku uvedenou pod písmenem b)], nelze na předmětné DPB platbu poskytnout, ačkoli by ostatní podmínky (hypoteticky) splněny byly.
33. K námitce třetí, týkající se tvrzené nezákonnosti uložené sankce, soud odkazuje na čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, v platném znění, podle kterého „sankce“ ve výši rozdílu mezi deklarovanou a zjištěnou plochou byla žalobci stanovena na základě přímo aplikovatelného předpisu EU, nikoli na základě nařízení vlády, jak žalobce nesprávně uvedl.
34. Čl. 19 odst. 2 nařízení předepisuje postup správního orgánu při zjištění takové deklarace výměry, která není způsobilá pro poskytnutí plateb. Soud souhlasí s žalovaným, že se nejedná o typickou sankci, kterou by byl žadatel povinen uhradit, nýbrž o specifický prostředek k zajištění dodržování podmínek pro poskytování evropských dotací. Sankci lze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

uložit až při určité míře porušení (stanovené procentním podílem) podmínek způsobilosti. Sankce je pak vyčíslena v konkrétní finanční výši, a to po zohlednění míry porušení a sazby dotace stanovené na dotační rok, kdy došlo k porušení podmínek. Sankce se může uplatňovat v nejbližších třech letech od vydání rozhodnutí. V případě, že vůči žadateli o dotace nevznikne v těchto třech letech nárok na uplatnění celé sankce, přičemž nezáleží na tom, zda žadatel o dotaci nepožádal nebo mu jen na ni nevznikl nárok, sankce se stornuje bez jejího uplatnění nebo po jejím částečném uplatnění.

35. Účelem sankce zabránit tomu, aby žadatel žádal o poskytnutí platby na plochu nezpůsobilou, ačkoli o této nezpůsobilosti věděl nebo měl vědět, neboť při podání žádosti každý žadatel podepisuje prohlášení, že se seznámil s podmínkami pro poskytnutí dotace a zavazuje se k jejich dodržování. (shodně k tomu lze odkázat na rozsudek Městského soudu č.j. 9 A 226/2016, ze dne 20. 12. 2018).
36. Soud nepřisvědčil ani názoru žalobce vyjádřeném v čtvrtém žalobním bodu, v rámci něhož žalobce poukazuje na to, že napadené rozhodnutí je předčasné, neboť žalovaný stejně jako SZIF měl vzít v úvahu probíhající řízení o správní žalobě žalobce ze dne 20. 8. 2021 vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 93/2021, ve kterém je řešena právní otázka, kdo měl být u 13 DPB, které jsou předmětem dotační žádosti žalobce veden v evidenci půdy jako jejich uživatel, představující pro toto řízení otázku předběžnou, a správní orgán měl přerušit svoje řízení do doby pravomocného skončení souvisejícího soudního řízení.
37. Jak soud uvedl v rámci vypořádání námitek soustředěných v prvním žalobním bodu, správní orgán je povinen vycházet z aktuální evidence LPIS, a vzhledem k tomu, že v dle zákona v relevantní době žalobce u předmětných DPB evidován nebyl, SZIF byl povinen rozhodnout dle této evidence, jak je výše uvedeno žalobce se seznámil s dotačními podmínkami, což stvrdil v žádosti a byl si vědom, že pro přiznání dotace je rozhodná evidence EPIS v době od podání žádosti do 31.8., nikoliv pozdější případné změny v evidenci.

IV. Závěr a náklady řízení

38. Pro udělení dotace je nezbytné splnění všech dotačních podmínek uvedených v § 7 odst. 2 písm. a) až d) nařízení vlády tedy i podmínku evidence jednotlivých dílů půdních bloků na žadatele v LPIS po celé rozhodné období dle § 7 odst. 2 písm. b). Tyto údaje je povinen SZIF ověřit na základě údajů vedených v LPIS a z této evidence dle ust. § 3 odst. 5 písm. a) zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, při rozhodování o splnění dotačních podmínek je povinen vycházet. Názor žalobce, že správní orgán musí zkoumat rozporu mezi evidencí a faktickému obhospodařování předmětného DPB je v rozporu se zněním uvedených ustanovení.
39. Jelikož soud žádnou další v žalobě uplatněnou námitku neshledal důvodnou a ani nezjistil žádnou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo potřeba napadené rozhodnutí zrušit, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31.října 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.